

РЕШЕНИЕ

№ 25814

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Златка Илиева

ЧЛЕНОВЕ: Теодора Милева

Мария Ботева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4501** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Ботева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във връзка с чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ и чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 и чл. 182, ал. 2, т. 3. вр. чл. 189, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Ц. Т. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Б. А. - САК, против решение № 1034/24.03.2026 г. по АНД № 1814/2026 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, с което е потвърден електронен фиш Серия К № 8296019 /ЕФ/, издаден от СДВР, за налагане на глоба за нарушение, констатирано и заснето чрез автоматизирано техническо средство Cordon-M2 MD1195 за нарушение по чл. 21, ал. 2 вр. ал.1 ЗДвП и съответно е наложена глоба в размер 100,00 лева на осн. чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 2, т.3 ЗДвП.

С жалбата са отправени оплаквания за съществено нарушение на съдопроизводствените правила и нарушение на материалния закон, осн. по чл. 348, ал. 1 НПК, тъй като не били обсъдени изложените със сезиращата СРС жалба доводи, както и с молба от 09.03.2026 г. пред СРС, с която същите били допълнени. Понастоящем тези конкретни аргументи са релевирани отново с касационната жалба и същите касаят тълкуването и прилагането на чл. 188, ал. 2 и ал. 4 ЗДвП, чл. 186, ал. 5 ЗДвП относно подаване на декларация /макар в жалбата да е посочен чл. 189, ал. 5 – съдържание на електронния фиш/, еднозначното индивидуализиране на субекта на административно наказателна отговорност, относно приложената справка за картон на водача и снимков материал в съдържанието на преписката, липса на мотиви на съдебния акт по

формирания извод за доказване на нарушението и по същество на спора. Моли съда да отмени оспорения съдебен акт и да се постанови ново решение, с което да се отмени издадения електронен фиш /но посочен с данни Серия К № 8225286/, алтернативно да върне делото на въззивния съд за разглеждане от друг съдебен състав. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 вр. чл. 36 ЗА. В открито съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява, представлява се от адв. А., който поддържа жалбата.

Ответната страна – СДВР, с писмени бележки изразява становище за неоснователност на касационната жалба. В открито съдебно заседание не се представлява. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и издаване на изпълнителен лист, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага да бъде оставен в сила оспорения съдебен акт.

Административен съд – София град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл. 348, ал. 1 НПК и съгласно разпоредбата а чл. 218, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, приема, че касационната жалба е допустима като подадена в преклузивния срок, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен съдебен контрол, и от процесуално легитимирано лице - страна в производството пред РС, за която оспореният акт е неблагоприятен.

Разгледана по същество - касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Производството пред Софийски районен съд е образувано по жалба на Ц. Т. К., ЕГН [ЕГН], срещу електронен фиш, серия К№ 8296019 за налагане на глоба за нарушение, установено чрез автоматизирано техническо средство, издаден от СДВР, с което за осъществено на 26.10.2023 г. в 11,27 ч. на АМ „Т.“, 1-ви километър /бенз. Петрол/, с посока от [населено място] поле към [населено място], нарушение по чл. 21, ал. 2 вр. ал.1 ЗДвП, констатирано и заснето чрез автоматизирано техническо средство Cordon-M2 MD1195, е наложена “глоба” в размер 100,00 лева на осн. чл.189, ал. 4 във вр. чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП. С оспорения съдебен акт районният съд е потвърдил ЕФ като правилен законосъобразен. За да стигне до този резултат, съдът е приел, че ЕФ е издаден от компетентен орган, съобразно предоставените му правомощия, в предвидената от закона форма, при спазване на административно производствените правила и изрично посочени фактически и правни основания за издаването му, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон при подвеждането на процесните факти към относимата правна уредба. Съдът е обсъдил подробно фактическата обстановка по издаването на ЕФ, съгласно която на 26.10.2023 г. в 11,27 ч. с автоматизирано техническо средство Cordon-M2 MD1195, било заснето движението на МПС "Т. МОДЕЛ X" с рег. [рег.номер на МПС] на АМ „Т.“, 1-ви километър /бенз. Петрол/, с посока от [населено място] поле към [населено място] със скорост 104 км/ч, която била над максимално разрешената, като е посоченото в акта превишаване с 24 км/ч при разрешена стойност на скоростта 80 км/ч. ЕФ бил връчен на жалбоподателя на 14.01.2026 г. и оспорен в срок на 26.01.2026 г.

Съдът е изложил мотиви, че съставеният електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство формално отговаря на изискванията на чл.189 ал. 4 ЗДвП, установяваща вида на данните, които следва да бъдат вписани в него. Обсъдил е относимите правни норми – от ДР ЗДвП и чл. 188, ал. 2, чл. 182, ал. 2, т. 3 и чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 ЗДвП, приел е събраните по делото доказателства като логични и непротиворечиви, както и че в случая не било посочено лице, различно от жалбоподателя. Направил е дължимата преценка относно спазването на процедурата по издаването на оспорения акт, като стигнал до извод за

безспорност при установяването на извършеното нарушение и самоличността на извършителя. От материално правна страна, съгласно анализа на доказателствените източници, е достигнал до извод, че се потвърждавали по категоричен и недвусмислен начин фактическите констатации, изложени в електронния фиш касателно мястото на извършване на нарушението, така е обсъдено извършеното деяние от обективна и субективна страна. Нарушението било безспорно установено, поради което издаденият електронен фиш се явявал законосъобразен, както по отношение на вида наказание, така и съобразно неговия размер, с което се постигали целите на закона. Позовава се на решение № 1/2012 г. по к.д. №10.2011 г. на КС., в заключение съдът е приел, че доводите на жалбоподателя не намират опора в доказателствения материал по делото.

Решението е правилно.

Настоящият касационен съдебен състав на Административен съд – София град, като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, и извърши служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон на обжалваното решение, по арг. чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, намира касационната жалба за неоснователна по следните съображения:

Приетата от съда подробна фактическа обстановка, обосновава мотивите на решението, съответства на събраните по делото доказателства и се споделя изцяло от настоящия състав на съда, както и правните изводи, довели до потвърждаване на процесния ЕФ, като на осн. чл. 221, ал. 2, изр. посл. АПК съдът може да препрати към тях. Отправените с касационната жалба оплаквания релевират на тези, с които е сезиран районният съд.

При извършената служебна проверка настоящият касационен съдебен състав на Административен съд – София град не констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на съдебното производство пред РС-София. Не са налице твърдените в касационната жалба съществени нарушения на материалния закон и на процесуалните правила с оспорения съдебен акт. Изложените с касационната жалба оплаквания не опровергават достигнатите от съда изводи относно подвеждането на релевантните фактите към относимите правни норми и тяхното правилно тълкуване и прилагане.

Правилно е от прието от съда, че ЕФ е издаден в предвидената форма, съдържащ необходимите реквизити по §1, т. 1 ДР ЗАНН и по образец на заповед № 8121з-931/30.08.2016 г. на министъра на вътрешните работи, като са посочени в пълнота и точно данните относно дата и мястото на нарушението, обстоятелствата и същността му. Съдът е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая, вкл. е обсъдил изправността на система за измерване на скорост тип Cordon-M2 MD1195 и правилно приложената санкционна разпоредба чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП, която ясно е цитирана в ЕФ като основание за налагане на наказанието глоба в размер 100 лв.

Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава стойността на скоростта 80 в km/h за процесната категория МПС. Съответно, чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП /преди изм. ДВ бр. 64 от 2025 г./ урежда, че водач на моторно превозно средство, който превиши разрешената максимална скорост извън населено място, се наказва за превишаване от 21 до 30 km/h - с глоба 100 лв. В случая от доказателствата по делото безспорно е установено по отношение на касационния жалбоподателя, че на 26.10.2023 г. в 11:27 ч. автоматизирано техническо средство – система за измерване на скорост тип Cordon-2 MD1195, разположено на АМ „Т.“, 1-ви километър /бенз. Петрол/, с посока от [населено място] поле към [населено място], е заснела и обективирала в снимка МПС "Т. МОДЕЛ X" с рег. [рег.номер на МПС] , който се е движил със скорост извън населеното място 104 км/ч, т.е. с 24 km/h превишаване при разрешена максимална скорост 80 km/h. Доказателствата в този смисъл са освен снимките за нарушението и справките от АНО, така също и протокола от проверка на БИМ,

протокола за използване на АТСС, решението за одобрение на типа на уред за измерване, ежедневния отчет – по форма, заповед на министъра на вътрешните работи за образец на ЕФ, и др. съгл. преписката.

Неоснователни са изложените в касационната жалба доводи, с които се изразява несъгласие с първоинстанционния съдебния акт предвид резултата от постановеното. В тази връзка следва да се посочи, че нито пред въззивния съд, нито с касационната жалба и в касационното производство са отправени възражения, относно установеното, че касаторът К. е управлявал МПС-то, нито относно установените дата, място, скорост и пр. Правилно в тази връзка е приложена с преписката Справка за картон на водача към 29.01.2026 г. /в табличен вид/, което действие по никакъв начин не се отразява на законосъобразността на оспорения ЕФ и съдебен акт, нито на правото на защита на оспорващия. Преписката е приложена в цялост, а задължението на контролните органи за проверка и възможността за автоматизирана справка за водач на МПС за наличие на предходни нарушения, съответно прилагане на нормативната хипотеза за адм. наказване при наличие на повторност на нарушение, е предпоставено от изискванията по ЗДвП. Доводите в касационната жалба в този смисъл са несъстоятелни.

Съгласно чл. 186, ал. 4 ЗДвП при нарушения, установени с техническо средство или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, на собственика, съответно на ползвателя, посочен в свидетелството за регистрация на превозното средство, а когато то е собственост на или се ползва от юридическо лице - на негов законен представител, се изпраща покана с препоръчано писмо с обратна разписка да се яви в съответната служба за контрол в едномесечен срок от получаването и, за да му бъде издаден фиш или за да посочи лицето, на което е предоставило управлението на моторното превозно средство, с което е извършено нарушението. При неявяване в определения срок или при непосочване писмено на лицето, на което е предоставено управлението на моторното превозно средство, на собственика, съответно на ползвателя или на законен представител на юридическото лице - собственик или ползвател на моторното превозно средство, се издава фиш в негово отсъствие, който се смята за връчен от датата на издаване на фиша, като първият екземпляр се изпраща на собственика. Съответно съгл. ал. 5 на лице, посочено с декларация от собственика или ползвателя на моторното превозно средство, с което е извършено нарушението, или от законен представител на юридическото лице, когато моторното превозно средство е собственост на или се ползва от юридическо лице, че му е предоставено управлението на моторното превозно средство, се издава фиш по реда на ал. 4.

Нормативната уредба е ясна и безпротиворечива, по нея е формирана константна съдебна практика, като процесният ЕФ попада тъкмо в тази хипотеза, предвид данните по преписката по заявления № 224134122731 от 05.07.2022 г. за регистрация на лекия автомобил, в което К. е вписан в като собственик на лекия автомобил, наред с „ФРЕСКО ФМ“ ООД. Издаденият фиш съдържа данни по това изискването на чл. 189, ал. 5, т. 4 ЗДвП, поради което е правилен и обоснован изводът на решаващия съд, че в ЕФ и по преписката не е посочено лице, различно от жалбоподателя.

При липса на данни по преписката и твърдения от страна на касатора за предприети действия по реда на чл. 186, ал. 5 ЗДвП, оплакванията за обективно невъзможност за подаване на декларация са напълно несподеляеми като недоказани, от една страна, и несъстоятелни досежно правилно тълкуване прилагане на тази разпоредба, от друга страна. Като на още по-силно основание така отправените с касационната жалба оплаквания освен, че представят съжденията на касатора, че ако МПС е собственост на юридическо лице, независимо дали е в несъстоятелност, „липсвали нормативни критерии за определяне на санкционираното лице ...“, т.е. на лицето, което го

управлява, не би могло да се определи административно наказание за нарушение по ЗДвП като в случая, също така по никакъв начин не са насочени и не опровергават установеното с електронния фиш и изводите на районния съд за неговото потвърждаване.

Жалбата се явява неоснователна и по отношение на инвокираното с нея тълкуване и прилагане на чл. 188, ал. 2 и 4 ЗДвП, което по естеството си отново не засяга правомерността на оспорения съдебен акт и потвърдения с него ЕФ. Т. съгл. чл. 188, ал. 2 ЗДвП когато собственикът или ползвателят, вписан в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство, с което е извършено нарушението, е юридическо лице или едноличен търговец и неговият законен представител не декларира на кого е предоставил управлението на превозното средство, предвиденото по този закон наказание се налага на законния представител на собственика, съответно на ползвателя. Като в ал. 4 е уредено, че когато собственик или вписан в свидетелството за регистрация ползвател на моторно превозно средство е юридическо лице, което е регистрирано в друга държава, на собственика, съответно на ползвателя, се налага имуществена санкция в размера на глобата, предвидена за съответното нарушение.

Тези разпоредби отново не пораждат съмнение в яснотата на тълкуването и прилагането им, още повече по отношение на процесния случай. Касаторът не отправя твърдения и не сочи данни процесното МПС да е собственост на юридическо лице, което е регистрирано в друга държава, така освен че разпоредбата на ал. 4 е неотнормима към предмета на спора, е необходимо да се обсъди, че със същата категорично е въведен ред за налагане на имуществена санкция в размер на глобата на собственика, съответно на ползвателя, на МПС, регистрирано в друга държава, при нарушаване на правилата по ЗДвП. За сметка на това, от доводите в касационната жалба остава неизяснено има ли причина касаторът да не упражни правата си по чл. 186, ал. 4 и 5, съответно чл. 189, ал. 4 ЗДвП, ако са налице предпоставките затова. Доколкото предвид неприлагането на тези разпоредби от нарушителя и не са въведени и възражения в този смисъл, се налага извод за неоснователност на касационната жалба и в тази част, тъй като изобщо е безпредметно обсъждането на тези разпоредби.

Така мотивиран, според съда по делото е изяснена в цялост фактичката обстановка, спазена е процедурата в съдебното производство, касационният състав приема, че твърденията на касационния жалбоподател макар да релевират на кредитираната от съда фактическа обстановка, не сочат конкретен порок на съдебния акт, представляващ отменително основание по чл. 348, ал. 1 НПК, както и не оборват формираните от съда изводи, че е доказано извършване на вмененото нарушение. В оспорения съдебен акт правилно са тълкувани и приложени материалноправните разпоредби, за които свидетелстват фактите по делото и събраните доказателства. По делото е установена безспорно фактичката обстановка по повод на издаването на ЕФ.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на Софийски районен съд, относно спазването на административно производствените правила във вр. с издаването на процесния наказващ акт, съдържащ всички необходими реквизити по чл. 57 ЗАНН. От твърденията в касационната жалба не се опровергават изводите на съда и относно тълкуването и прилагане на разпоредбите на Закона за движение по пътищата и Закона за административните нарушения и наказания при осъществяването на правомощията СДВР, които в заключение и в цялост обосновават, че касационният жалбоподател е нарушил забраната за превишаване на разрешената скорост, във връзка с което е и наложеното наказание в установения от закона размер и вид. При така установената фактическа обстановка правилно съдът е приел от правна страна, че е осъществен от обективна и субективна страна състав на нарушение по чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 ЗДвП и следва да се приложи санкционната норма по чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП. Като е потвърдил електронен фиш Серия К №8296019, издаден от СДВР, районният съд е постановил правилен съдебен акт, който

следва да бъде оставен в сила.

Въз основа на изложеното касационният съдебен състав на Административен съд София-град приема, че обжалваното решение е правилно. Не са налице сочените от касационният жалбоподател пороци на постановения съдебен акт, съставляващи отменителни основания и обуславящи неговата отмяна. При вярно и всестранно установена по делото фактическа обстановка, въз основа на данните от приобщените по делото доказателства, в съответствие с процесуалните правила и при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, Софийският районен съд е достигнал до обоснован извод за неоснователност на жалбата, съответно за правилен и законосъобразно издаден административно-наказателен акт, който е следвало да бъде потвърден.

При този изход на спора искането на касационния жалбоподател за присъждане на разноски е неоснователно. Ответникът по касация претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на учреждението – Столична дирекция на „Вътрешните работи“ съдебни разноски в размер 45 евро, определени съгласно разпоредбите на чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН вр. чл. 25а, ал. 3 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XVI касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1034/24.03.2026 г. по АНД № 1814/2026 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърден електронен фиш Серия К, № 8296019, издаден от СДВР, за налагане на глоба за нарушение, констатирано и заснето чрез автоматизирано техническо средство Cordon-M2 MD 1195, за нарушение по чл. 21, ал. 2 вр. ал.1 ЗДвП и е наложена глоба в размер 100,00 лв. на осн. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП.

ОСЪЖДА Ц. Т. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на „Вътрешните работи“ сумата в размер **45.00 /четиридесет и пет/ евро**, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.